

Nr 1257

Av herr Åkerlind, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 125, med förslag till lag om ändring i lagen den 25 maj 1962 (nr 381) om allmän försäkring, m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 125 föreslås bl. a. ändring i 29 § sjukvårdslagen den 6 juni 1962. Enligt det föreliggande förslaget skall den som är anställd i sjukvårdande verksamhet som avses i lagen ej för egen räkning mottaga ersättning av patient som undersökes eller behandlas inom verksamheten.

Det framgår inte med tillräcklig klarhet vad som här avses med "verksamheten", om det avser enbart den tid under vilken läkaren är skyldig att stå till sjukvårdshuvudmannens förfogande eller om det avser även läkarens fritid, alltså hans läkarverksamhet som helhet.

Detta måste klargöras så att ingen tvekan uppstår.

Vidare är denna paragraf enligt förslaget så utformad att den helt omöjliggör för landstingen att träffa överenskommelser med läkare så att dessa kan bedriva en viss privatpraktik utom den ordinarie anställningen. Det gäller att utnyttja de knappa läkarresurser vi har på bästa möjliga sätt. Därför är det enligt min uppfattning fel att på detta sätt stänga en möjlighet att få ett bättre resursutnyttjande. Därför bör ett tillägg göras till denna paragraf lydande "såvida ej annan överenskommelse träffats med sjukvårdshuvudmannen".

I propositionen föreslås också vissa rekommendationer att svara för resor för patienter i vissa halvöppna vårdformer. Det föreslås bl. a. att patienternas resor vid nattsjukhusvård endast skall ersättas om patienten inte har arbete om dagarna. Eftersom det här gäller patienter som det ofta är svårt att få i gång med förvävsarbete måste en sådan föreskrift verka så att patienterna blir ovilligare att åtaga sig arbete. Därför bör sådan ersättning även utgå vid resor till och från arbetet.

Med stöd av vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen måtte uttala att ersättning för resor i vissa halvöppna vårdformer bör utgå även vid arbetsresor, samt

att 29 § i förslag till lag om ändring i sjukvårdslagen den 6 juni 1962 (nr 242) erhåller följande lydelse:

Den som är anställd i sjukvårdande verksamhet som avses i denna lag må ej för egen räkning mottaga ersättning av patient som undersökes eller behandlas inom verksamheten såvida ej annan överenskommelse träffats med sjukvårdshuvudmannen.

Stockholm den 11 november 1969

Allan Åkerlind (m)